ПІДЗЕМНИЙ ПЕРЕХІД

Пам'яті друзів

І поглядів вже застигає лід
Спускаюся… Усі вітри у спину.
Це особисте. Мій таємний міт.
Проходів безкінечна плутанина
Туди-сюди…. Підземний перехід…

Він знову виріс. Знову не знайти
Ніякої дороги висхідної,
Графітті, закільцьовані ходи,
Ще дзуменіння неспокійне рою,
Й десь глибоко метрівські поїзди…

Ріки людської русла й рукави,
Я знаю: тут не можна зупинятись,
Вони давно вже звідсіля пішли…
Юрби людської невблаганний натиск
З неонової бляклої прошви.

Та світло тіней тут не відкида,
Ані вітрів, ні протягів, поруччя,
За тим завулком – усмішка бліда,
Чого так забарився Римаруче?
Ульяненка весела борода…

Там Андріяшик, молодий Коцюк,
Веселий гурт художників, поетів,
Підземний перехід немов павук
Все тче свої невидимі верети
З облич, усмішок і закличних рук.

Хтось смалить свої вічні цигарки,
Це Толі Григоренка перехрестя
У підземеллі. Звуки і знаки…
Оаза безпритульного письменства
На березі камінної ріки.

І страшно озиратися назад —
Химерники, завзяті пустомелі
Довбали це каміння і асфальт,
Та залишились тут у підземеллі,
Щоб пробивати душ важкий завал…

Наталя Дзюбенко-Мейс